

къ тѣ да ся прилѣпи при уединеный тѣ и отшелнически животъ.

Мѣстны тѣ жители при Св. Горѣ гусятъ много по малко отъ онѣзы, кои то сѣ отъ далечны стрѣны. Гъркъ тѣ си е близо при отечество то; той чува тука изъ мѣнастыри тѣ языкъ тѣ си, глѣда обичаи тѣ си, ѣде свое то жито. Освѣнтъ туй, Гръкъ тѣ твърдѣ добръ знае кѣкво нѣщо е Св. Горскый тѣ животъ и ся готви за него юще въ мѣръ (като начени отъ долу, минува сичкы тѣ тѣзи нарѣчени духовны стѣпены, додѣто стане іеромонахъ); а за русецъ тѣ на. пр. тука ся срѣщатъ само различни лишения, за кои то той не е знаилъ въ отечество то си, и човѣкъ неволно ся чуди на негово то самоотверженіе. Трѣба човѣкъ да е много рѣшителенъ, за да остави отечество то си, да ся откаже отъ сичко, кое то е свѣтло въ мѣрскый животъ, и на винагы да ся засели въ такава затѣпена стрѣна като Св. Горѣ. Нѣ тѣй ся чини само на първы поглѣдъ, а на дѣло тѣзи рѣшимость ся явява у хора та твърдѣ леко и често даже безсѣзнателно. По голяма та часть, Русы—калугеры, какъ то ся научихъ испослѣ отъ прикаскы тѣ имъ,—сѣ различни странници, кои то като ся връщатъ изъ Іерусалимъ въ отечество то си, отбиватъ ся въ Св. Горѣ; отбиватъ ся безъ никѣкво желаніе да останатъ тука, а мѣжду туй—оставятъ. Нѣ тѣзи странници не сѣ онѣзы прочуты странници—шарлатаны, кои то съ странствованіе то си по Русіа си искараватъ хлябъ тѣ, и кои то ся боятъ що то да не бы найстена да ги задържатъ нѣидѣ, а тѣ сѣ просты тѣ, неопитны тѣ селяне и солдаты, суевѣрны и лековѣрны, кои то съглѣдватъ въ задгробный тѣ животъ само грозно предназначенованіе. За тяхъ Св. Горѣ е—лоша, защо то тя е страшна съ впечатлѣніе то си на подобны натуры.

Приказва ся, че още като отиватъ къмъ Св. Го-